

Het sinistere gebouwtje stond toen (1854) op de kaai van de *Marché neuf*, vlak bij de *Seine*, niet den breeden stroom, maar een smallen arm met poelachtig water. Weer een waschboot waar de wijven aan den gang zijn. Vlak tegen de kaai het lijkhuis, gelijkend op een antiek tempeltje — *Browning* noemde het the *Doric little Morgue* — met een hooge schoorsteen die vettigen rook uitbraakt, en langs de rivierzijde drie sombere venstergaten die vizioenen oproepen van koelkelders waar de dooden liggen. Op de bovenkaai een melodramatische groep: twee mannen sleepen een lijk voort; een vrouw en een kind gillen wanhopig; een sergent de ville in antiek uniform met steek en degen, echte figurant uit een volksdraak, pareil, zegt *Geffroy*, à un insecte noir qui s'avance en courant et gesticulant. Op den hoogen kaaimuur de nieuwsgierigen, de baliekluiers tuk op sensatie. En op het achterplan de hooge triestige huizen van *Parijs*, met de vele vensters die zijn als oogen starend op het ellendige *fait divers*. Op de laatste bewerkingen van deze ets — *Meryon* maakte van elke gravuur ettelijke varianten — griffelde hij op de muren eenige van die echt *Parijsche* opschriften waar hij van hield (ook elders heeft hij ze gebezigd) en die wrang-ironisch contrasteeren met de episode van den drenkeling: *Sabra, dentiste du peuple* — *Hôtel des Trois Balances, meublé* — *Magasin religieux, exportation*. Ook op deze ets die hij noemde *l'Hôtellerie de la Mort* maakte hij een eigenaardig vers in den toon van een kermisballade:

Venez, voyez, passants
A ces pauvres enfants
En mère charitable
La Ville de Paris
Donne en tout temps gratis
Et le lit et la table.....

Monumentaler is *L'Abside de Notre-Dame*, het meest classieke werk van *Meryon*. Breed ontplooit zich het panorama achter de absis der cathedraal: het schip geschraagd door de sierlijke steunbogen, de wig van de kaai gelijk de voorstegen van een trireem splitst de *Seine*, de torens donker opblokkend tegen den dag, de stroom die links onder de drie bogen van de *Pont de l'Archevêché* verdwijnt, verder het oude *Hôtel-Dieu*, en het geheele voorplan ingenomen door de zandoevers der *Seine*, met aangemeerde schuiten, een tweespan vóór een kar, een paar mensen. Ook hier zijn de witte en zwarte vlakken schoon verdeeld, en geven aan het geheel een vasten, strengen vorm; door de tegenstelling van de donkere cathedraal en den lichten mullen zandoever krijgt de ets een groote diepte en die voorname weemoed die eigen is aan *Rembrandt* en aan *Callot*.